

засмѣла, зеленитѣ пжпки се пукнали. Скочила надъ плѣвника, уловила се о черничовия клонъ и се залюляла — вдигала се нагоре, падала надолу — докато клонътъ испращѣлъ, счупилъ се и тя паднала на покрива. Ударила си крачето, навехнала го. Съборила керемиди — паднали, строшили се на парченца.

Най-подиръ се върнала лудетината къмъ кжщи. Полекачка раздвоила клонитѣ на вишнитѣ, които засѣнчватъ прозорцитѣ на малката собичка. Свѣтнали стѣклата. Притаила дѣхъ, дяволито погледнала и почукала три пжти.

— Илия! Илияя! Защо не ставашъ, сънльо?

А Илия спи като кжпано дете и чува, какъ надъ главата му биятъ две огромни гължбови крила.

— Хайде!

Илия се хваща о едно перо и почва да се издига. Лети. Гледа — селото останало долу, а рѣката се превила тѣнка, тѣнка, като коприненъ конецъ. Орѣхово се върти като колело и потъва въ синь пламъкъ. Изведнажъ перото се отскубва и той полетява надолу. Пада като камъкъ — ще се убие! Но нѣкой го хваща подъ раменетѣ. Ужъ пада, а пжкъ то се издига. И отиватъ къмъ небето. Ето вижда се божие село. Пѣятъ пѣтли и кучета лаятъ. А сърцето му бие — ще изхвъркне.

Кой чука на прозорчето? Моли го. Шѣпне съ занесенъ гласъ. Хвърля малки камъчета и го удря по лицето.

— Илия! Време е! Слънцето напече. . . Стани, момченцето ми!